

«ЯКЩО ТРЕБА...»

У НАЙМОЛОДШИХ
КАНДИДАТІВ

Не ладилась робота гуртка художньої самодіяльності. Молодь мало відвідувала їх. Одні скаржилися на заняття удома, інші — на те, що мовляв, клубу підходящого немає. «Розігнати нудьгу нам самим треба», — вирішила Люда Хилько.

Зустріла якусь свою ровесницю Ольгу Романенко:

— Ти ж у школі добре співала.

— Так то ж у школі...

— А зараз що, поставила в двадцять років? Поговорила і з Тамарою Строй та іншими дівчатами і юнаками. Потім на засіданні комітету комсомолу про самодіяльність повели мову.

За організаторські здібності, скромність і полюбила її в артілі імені Свердлова. А ще — за працьовитість. Зразу ж після закінчення десятирічки дівчина очолила ланку буряководів. По 250 центнерів буряків з гектара здавала.

Минулої осені Люду покликали в комітет комсомолу колгоспу.

— На фермах люди потрібні, — сказав секретар. — Підеш, Людо?

— Якщо потрібно...

Секретар міцно потис дівчині руку.

Тепер працює свинаркою. Вже по сім поросят на свиноматку одержала. До кінця року планує мати їх по 16—18.

Одним словом, молода колгоспниця здобула повагу та авторитет серед трудівників села, тому вони й висунули її кандидатом в депутати сільської Ради.

В списках кандидатів у нас іще двоє комсомольців — Михайло Матійко та Ольга Голтва.

М. ГОРДІЄНКО,
голова Свердловської сільської Ради.

Бобринецький район.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКSMУ

Рік видання VIII. № 27 (727). П'ЯТНИЦЯ, 3 БЕРЕЗНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

ВІТАЄМО!

Вчора вийшов перший номер відновленої онуфривської районної газети «Соціалістичне село». Колектив редакції «Молодого комунара» поздоровляє своїх колег. Зичимо вам, дорогі друзі, великих творчих успіхів на газетярській ниві. Хай служить ваше перо великій справі комуністичного виховання. Вітаємо!

Вчись рахувати

Малюєк зчили рахувати. Про- йшов сходинама поверх — один, наступний — два... Сім'я жила на п'ятому поверсі, тож хлопчик і знав лік до п'яти.
— А тепер говори шість, — про- сить батько.
— Для чого? У нас же тільки в'ять поверсі.
До цього року малюк був пра- вий. А ось нині... Вперше в Ки-

НОВИНИ

Кіровограді на вулиці Уфимській бу- дуть споруджені два дев'ятиповер- хових будинки. Такі ж будови під- німуться в майбутньому на Ровен- ському проспекті.
Вчись, малюк, рахувати.
В. СТЕПНЯК.

Ляги- річ- ка і ти

На об'єкті їх не чекали. Побачивши «прожектористів», будівельники стали перешіптуватись. А члени рейдової бригади гни часом почали перевірку. На першому поверсі житлового будинку все було гаразд. Перейшли на дру- гий. А тут...

— Наше діло малярське. За неякіс- ну штукатурку питаєте у Євгенії Нискарової, — виправдовувався Ва- сіль Бреус.

— Навіщо ж фарбували, коли ба- чили брак?

Мовчить Василь. Та й що говори- ти? Факти перед очима.

Показали свою «спритність» і чле- ни бригади Івана Гашева. В новому приміщенні обкому ДТСААФ вони нашвидкоруч пошпаклювали підлогу, не дали їй висохнути — і зафарбува- ли. Хотіли вже й приймальну комі- сію кликати. Та між дошками з'яви- лися щілини в пальці.

Знову перевитратили близько 40 кілограмів фарби.

А то якось члени штабу «комсо- мольського прожектора» завітали на завод «Червона зірка». Там будівель- ники споруджували новий цех. «Про- жектористи» помітили в бур'яні купу закам'янілого розчину.

— Неякісний привезли? — запита-

ли вони у начальника дільниці Мико- ли Артемовича Мельниченка.

— Ні. Матеріал був хороший. Про- сто майстри помилилися. Замовили зайве.

— Тут же не менше 200 карбован- ців пропало.

— Тепер гроші не повернеш, — байдуке сказав Мельниченко.

На другий день винуватці безгос- подарності красувалися в сатиричній стітнівці. Попали під проміння «про-

решили проконтролювати перевезен- ня цегли на будови. Вибрали об'єкт— Кіровоградський машинобудівельний технікум, де робітники зводили сті- ни нового учбового корпусу.

Перерахували цеглу з п'яти авто- машин. Не вистачало 350 штук.

— Вантажники на заводі помили- лися, — сказав один з водіїв.

Майстер Г. Рибальченко зрозумів, що може бути після цього і пообі- цяв:

ПРОТОКОЛ Є. А ДАЛІ?..

жектора» і бракороби. Окремих слу- хали на засіданні комсомольського бюро.

Про ці факти мені розповідали на будівельних майданчиках і в буді- вельному управлінні № 1 тресту «Кі- ровоградпромбуд».

— Щомісяця проводимо 2—3 рей- ди на об'єктах, — хвалився секретар комсомольського бюро управління Анастолій Ключиниченко.

— І допомагає критика?

— Та як сказати... — Анастолій морщить лоба.

Комсомольці управління викри- вають багато різних недоліків. Але в більшості випадків вони не доводять справу до кінця, не роблять еконо- мічного аналізу допущеного браку та безгосподарного використання мате- ріалів.

Ось приклад. «Прожектористи» ви-

— Займуся цим особисто. Комсомольці повірили. А майстер про свою обіцянку забув.

І фактично допоміг шоферам захо- вати кінці у воду.

Нагадує про цей інцидент Ключи- ниченкові.

— Знаю, — стверджує він. — Хлопці, дійсно, відступили.

Три місяці тому організовано опе- ративний загін. Очолює його член комсомольського бюро Валерій Курі- лов. Але товариші не можуть ще по- хвалитися чимось. Злодії розтягують народне добро. І зводяться нанівець старання робітників, які прагнуть економити будівельні матеріали. А комсомольці, по суті, тільки фіксу- ють все та ще ретельно складають протоколи.

О. ЛАДАН,
спецкор «Молодого комунара».

Вони — Вероніка ЛАТИШ (зліва) і Наташа ПИРОГОВА, де- сятикласниці Знам'янської середньої школи № 2, — на по- розі самостійного життя. Радісно знати, що перед тобою — широка дорога.

Фото Б. ВІТОХІНА.

КОНФЕРЕНЦІЯ ОБОРОННОГО ТОВАРИСТВА

Відбулась звітно-виборна конференція обласної організації ДТСААФ. Із звітною доповіддю виступив голова обкому оборонного товариства С. С. Швець. Делегати конференції обрали новий склад облас- ного комітету. Головою обкому ДТСААФ обрано С. С. Швеця.

В роботі конференції взяли участь секретар обко- му КП України Л. Г. Кравченко, перший секретар обкому комсомолу М. Д. Сиротюк та інші.

11 членів палати пред- ставників конгресу США зажадали від президента Джонсона «негайно і без усяких умов» припинити бомбардування території Демократичної Республіки В'єтнам.

ВАШІНГТОН. Начальник штабу військово-повітряних

сил США генерал Маккон- nell, який щойно повер- нувся з поїздки в Південно- Східну Азію, заявив на прес-конференції, що він не може сказати, як довго триватиме війна у В'єтнамі. Він захищав політику вар- варського бомбардування ДРВ, хоч визнав, що вико- ристання військово-повітря- ної могутності США «не приведе до перемоги».

ВИЗНАННЯ ДЖОНСОНА

Президент США Джонсон направив конгресові «Послання про освіту і охорону здоров'я в Америці».

«Принаймні, три мільйони дорослих американ- ців не вміють ні писати, ні читати, — говориться в посланні. — Троє з десятих школярів не закін- чують середньої освіти... Расова дискримінація в галузі освіти все ще існує у багатьох районах».

Співяючись на системі охорони здоров'я в США, президент повідомив конгрес, що дитяча смертність у США значно вища, ніж вона повинна бути... (ТАРС).

ДУША СТУДЕНТ- СЬКОЇ СІМ'І

Недоспані ночі вступних екзаменів залишилися по- заду. Ти — студент. Якщо політехнічного, то вже уяв- ляєш себе інженером десь у цеху чи в конструктор- ському бюро великого за- воду. Якщо в сільськогоспо- дарському, то, безсумнівно, часто замість діаграм вири- нають нозорі лани, а то й новий сорт пшениці, виве- дений тобою.

Мов по сходинах, се- местр за семестром йдеш до заповітної мрії. Спірки, диспути стають такими ж звичайними, як і напружен- ня в передсесійні дні. І дуже добре, коли комсо- мольська група курсу, Фа- культету у цих диспутах — диригент і арбітр, прик- лад, як в групі «Б» другого курсу філологічного фа- культету пединституту.

Чи достатньо для молодого вчителя бути добрим фа- хівцем? А чи зможе він ста- ти вмілим організатором відпочинку своїх вихован- ців, не знаючи музики, об- разотворчого мистецтва? Такі питання виникали не раз. І на них комсомольці відповіли ясно і конкретно: досконало знати свій пред- мет — це ще не все, треба бути ще й високоосвіченою людиною, обізнаною і з музикою, і з живописом, і з архітектурними пам'ятни- ками рідного краю. Всіх цих знань програма дати не в- зможі. Почали вчитися са- мостійно, разом, запрошую- чи спеціалістів з картинної галереї, з музичного учили- ща. Навчальна аудиторія для них — і музично-драма- тичний театр, і зал кіно- театру.

Можна лише вітати й ту уважність, з якою комсорг групи (до недавнього часу Тамара Смелих, а зараз Світлана Суперека) стави- ться до виконання громад- ських доручень комсомоль- ців. Набуті навички комсо- мольської, профспілкової роботи стануть відразу в пригоді спеціалістам, лише ті займуть місце в робітни- чому строю.

Ти вчишся в інституті чи в технікумі. Вчишся і часто уже бачиш себе агрономом чи педагогом. У поході за твоєю, його й мою мрію — і комсомольська група. Де- віз у цьому поході: чуй- ність, але не лібералізм, то- вариськість, але не без- принципність, допомога, але й вимогливість.

У кожного з нас свої сма- ки і нахили. Одні люблять музику, інші — танці. А є молоді люди, які можуть години, а то й дні просид- жувати над книгою чи в ла- бораторії. І комсомольські групи, організації, як під- креслював М. І. Калінін, виховуючи політично своїх членів, не повинні випуска- ти з уваги ці якісні особли- вості. Якщо групкомсорг знатиме своїх комсомоль- ців не лише по прізвищу, а, як кажуть, загляне в душу, та ще й знайде стежину ту- ди, тоді легше вести мову на зборах групи і з кожним зокрема й про високу ус- пішність, і про моральне обличчя.

Комсомольські групи ма- ють широкі можливості і важливі завдання. Їх турба- та — домогтися не тільки високої успішності, а й сприяти розвитку спорту, художньої самодіяльності, самоосвіті своїх членів. Все це в ім'я того, щоб назива- тись спеціалістом з великої літери.

ЩЕ Й У НАС ПОВЧАТЬСЯ

На небокраї ледь-ледь зайнялися рожеві фарби світанку. А дівчата майже всі зібралися на фермі.

Старалась якнайбільше сказати подругам. Та бракувало часу — скоро вранішнє доїння. Як упоралися з роботою, покликала друзів у будинок тваринника. Прийшли сюди й артільні керівники та спеціалісти. Вже з подробицями розповіла

про обласний семінар групкомсортів у Знам'янці.

— Ми теж можемо так працювати, — підкреслювала. — Але до двозмінної роботи варто уміло підготуватися. Все залежить від нашого старання.

Радилась, як досягти успіху. Щоб і до нас приїжджали вчитись. Члени комсомольської групи намагаються всіх малопродуктив-

них корів замінити молодими тваринами. Валентина Лісничук, наприклад, взялася доглядати 34 нетелі.

В корівниках уже діють механічні візки, автопілки. На курси в Знам'янку незабаром поїдуть два комсомольці. Вчитимуться керувати доільною установкою «Імпульс», яку скоро придбаємо.

На кожному занятті зоо-

гуртка Катерина Захаренко, наш зоотехнік, нагадує про уміле використання кормів. І ми стараємось якнайкраще підготувати їх до згодовування.

Нині в колгоспі на корову виходить більше шести кілограмів молока. Заспівувачами в змаганні за високу продуктивність корів у ювілейному році стали члени нашої комсомольської групи Галя Паламарчук, Поля Лашина та Віра Чайковська щодня надають по 8—9

кілограмів молока на корову.

Поліпшилося побутове обслуговування працівників ферми. Зараз обладнується будинок тваринника. В кімнаті для відпочинку є телевизор, бібліотека. Тут влаштовуються бесіди, читаються лекції. Організуємо свій хор доярок.

Коли настає вечір, над нашою фермою спалахує червоний вогник. Він сповіщає всьому Хашуватому,

НАСЛІДУЮЧИ ЗНАМ'ЯНЦІВ

що колектив комсомольської ко-молодіжної заповідання вивчав.

Л. МЕЛЬНИК, групкомсорт комсомольської молодіжної ферми колгоспу «Україна».

Гайворонський район.

— Кажуть, з армії повернувся. Добрий жених для дівчат прийшов. Що скажеш, Галино?

„ЖЕНИХІВ І СВОЇХ ВИСТАЧАЄ...“

Стіл, що стояв посеред кімнати, займала карта полів. Поруч на лаві — газова лампа (електрики підвели). Точнісінько, як на фронті перед наступом: комбат, залишившись наодинці, ще раз перевіряє кожний метр завтрашнього наступу. Правда, Орест не схожий на солідних командирів, але накурив — солідно. Зараз буде виправдовуватися, що це востаннє.

— Вибач, Сергійовичу, — Орест винувато загасив цигарку, — остання, слово, остання. Розумієш, ніяк не йде з голови рішення виробничого управління. Скільки ми брали буряків у минулі роки на 340 гектарах?

— У шістдесят п'ятому майже 100 тисяч центнерів, у минулому теж план перекрили.

— От і я про це думаю. Чому ж зараз площу збільшили? Навіщо? З яких таких розрахунків? Перестраховуються. Думають, що недодамо сировини.

— Може, Оресте, і не варто за двадцять гектарів здійсмати галас.

— Ні, ні, ти неправий, Сергійовичу. У нас госпрозрахунок же. Кожна копійка — це моя і твоя совість — совість господарів землі. А коли з моєї кишені, не питаючи, виймають сто карбованців? Може, я на них завтра баян хочу купити. Розумієш, до чого веду? Господарі ми. А нам не довіряють...

Орест гарячкував. Потягнувся, було, до цигарок, але не взяв.

Згадавши щось, заговорив знову.

— Ось дивись, — показав на карту, — бачиш: десять полів, а було дванадцять. Змінює сівозміну. Думаю, правління погодиться. По-перше, економніше, по-друге...

Він водив олівцем по карті, говорив про пари, про добрива, про те, що кукурудзу треба висівати біля Іванівки, бо там більше ферм. Здавалося, він ходив уже по тих полях, нагинався, брав вологої землі, переминав її пальцями.

— А пригадуєш, як ти вперше до нас прийшов, у шістдесят третьому?..

...«Газик» зупинився біля контори колгоспу. З кабінки вийшов голова — Іван

Михайлович Козловський, а за ним — невисокий юнак. Люди, що зібралися в конторі, зацікавлено дивилися на новачка.

— Так оце наш агроном?

— Та ще й головний!

— Кажуть, з армії повернувся. Добрий жених для дівчат прийшов. Що скажеш, Галино? — засміялася дебели тітка до дівчини, що стояла поруч.

— Женихів і своїх вистачає...

Шістдесят четвертий був першим пам'ятним для Ореста роком на Кіровоградщині. Хазяйка, у якій він оселився, говорила: «Не знаю, коли він їсть, коли спить». Про це, мабуть, ніхто не знав. Орест мотався на мотоциклі полями. В контору приїжджав тільки на засідання правління. І то, коли він там був конче

потрібен. Якось я розшукував його у полі. Агроном орав. Сам. Потім, наче виправдовуючись, говорив, що в молодого механізатора не виходило. Так він йому допоміг налагодити плуг...

Орест поїхав у Новопавлівку. Там на нього чекав бригадир Іван Іванович Полтавець.

— Оресте Михайловичу, ви дали команду вдруге волочити? Гадаю, що це зайве, — почав бригадир.

Я тоді чекав, що Гранат зірветься, змусять робити так, як він велів.

— Чому? — спокійно спитав Орест. Бригадир підняв жменю землі.

— Бачте? Волога? А якщо проволочимо, вона випарується. Скоро сіяти, а дощ не випадають. Вчорашній дощ прийшов з півночі. Якби з Чорного моря, тоді чекай завтра нового.

Орест уважно слухав літнього колгоспника.

— То як ви сказали? — перепитав. — Якщо з Чорного, то напевне буде дощ? Ну що ж, добре. Згоден. Будемо сіяти.

Я не знаю, чи була в Ореста хвилинка розпачу, коли хочеться забути все. Може, й була. Але він мовчить про неї. Бо його чекали весни, його чекала земля. Багата земля, за кожний клептик якої він особисто відповідальний.

Гранат не щадить себе, досліджує, експериментує. На озимині заклав сортодільницю. Розрізав її на квадрати. На першому висів 484 зернини. На кожному наступному поступово зменшував кількість зернин, і довів їх до 64-х. Немає дня, щоб Орест не був на цій дільниці. Він наче підганяє весну, щоб скоріше приходила, адже за нею — осінь-екзамінатор...

Того вечора ми довго просиділи над картою полів. Потім Орест проводжав мене. Вже давно виткалися на небі зорі.

— Дивись, — обірвав раптом тишу Орест, — дивись, зорі падають у сіг. Он там, на обрії. В озимину падають... Це на врожай...

Л. ПОВІРЕНИЙ, економіст колгоспу імені Калініна. Кіровоградський район.

Ингулець розсуне береги

Тече через Олександрію вузький і тихий Ингулець. Влітку він ставав мілким, і скупатись ніде було.

— Можна ж розширити річку, — гомоніли між собою олександрійці.

— Хоча б у центрі міста та на пляжі.

Тоді молоді інженери відділу головного конструктора Олександрійського рудоремонтного заводу й вирішили взятися за цю справу. Заходилися в неробочий час конструювати землесосну установку.

Серед ентузіастів — більшість комсомольців. Очолювати цю групу довірили мені.

Потяглися довгі зимові вечори. Часто годинами дискутували над кресленнями деталей та вузлів... Нарешті, все готово. Технічну документацію схвалено. Майже всі підприємства міста приступили до виготовлення землесосної установки. Весною агрегат склали і пустили на річку...

— Занадто повільно працює, — зайшов якимось до нас молодий капітан установки Юра Мельничук.

Агрегат дійсно працював не так, як хотілося. До холодів встигли поглибити і розширити лише пляж.

Та знову зима. Мороз скував Ингулець, розмалював вікна конструкторського бюро. Пізній вечір. А ми все сидимо. Над кресленнями схилились комсомольці — Володимир Вісягін, Аза Савченко та молодий інженер Микола Макаров. Кожному хочеться швидше удосконалити наш «корабель», зробити його більш продуктивним...

І ось задум завершено. Посилено ріжучий орган землесосної установки, подовжено робочу стрілу, удосконалено інші вузли. Тепер агрегат буде більш продуктивним, маневренішим. Думаю, що Юра Мельничук буде задоволенним.

В. КУРОП'ЯТНИК, інженер-конструктор.

Наташа ПОНОМАРЕНКО третій рік працює свинаркою в колгоспі «Україна» Олександрійського району. В нинішньому році вона одержала по дев'ять ділових порослят на кожну свиноматку.

Фото В. Ковпака.

СНІДАНОК

Ділове побачення призначене на дев'ять. У моєму розпорядженні ще ціла година. Вирішую поснідати. Доброзичливий мешканець Олександрії люб'язно пропонує найближчу їдальню. «Ходи — всього квартал. Починає працювати з восьмої».

Біля дверей їдальні, переминаючись з ноги на ногу, вже стояло чоловік п'ятнадцять. Було видно, що нудьгують давненько. Високий юпак кожну мить нахилився до вікна, дивився, чи йдуть відчиняти, бо вже було чверть на дев'ять... Через хвилину п'ять мене пошттовхами заносять в їдальню.

Стою в черзі біля каси. — У вас є сир зі сметаною? — чую лагідний голос.

— А рагу з овочів?

— Я ж вам кажу, що немає.

— Так що ж у вас можна поснідати?

— Та он же у вас під носом меню...

Лагідний голос змовк, а його власник ще раз голодними очима зиркнув на мене і покинув їдальню.

До ділового побачення лишлося ще п'ятнадцять хвилин. Коли побачив, що треба ще стояти біля віконця роздачі — їсти мені вже не хотілося...

ОБІД

Черга біля каси — чимала, а люди все підходять і підходять. Касира немає. Кажуть, що пішла за тарілочками під хліб. На цей раз ніхто не штудював меню, в якому такі добрі записи і так їх багато. Якось дівчина, посміхнувшись, пояснює:

— Чого туди дивитися? Все одно половина з написаного ще не готова...

Це була єдина посмішка, яку я бачив у їдальні. За багатьма столиками сиділи сердиті чоловіки у пальтах і, насунувши шапки на очі, повільно тягнули пиво. Дехто вже розпочав ділити білоголову «на трьох». Спокійно так. Завідуючий виробництвом комсомолці Ніні Коваль нема часу вийти до залу, зробити заува-

„КЛЯНУСЬ, БІЛЬШЕ НЕ ЇСТИМУ“

ження, як й іншим п'яти членам комсомольської організації їдальні.

За цими міркуваннями і черга підійшла.

Дійсно, вередувати не було чим. І щоб не псувати касирші настрою, замовив те, що було. А подати могли борщ, капуста, котлети і биточки. Вистоявши другу чергу біля вікна роздачі і перенісши замовлене на стіл за три «рейси» (піаносів не знайшов), я почав, нарешті, обідати.

Але відкуштувавши капустянка, відсунув тарілку. Мій сусід, робітник заводу підійомно-транспортного обладнання Івай Величко посміхнувся:

— Що, прокислий? Ото й мені таке було...

Сумний обід наближався до кінця, як раптом за одним із столиків, де сиділи «сердиті» чоловіки, розпочалась бійка. Така собі, невеличка бійка, коли ніхто не хапається за пляшки, а просто тиче кулаки в обличчя. Вона так само раптово вщухла, як і виникла...

ВЕЧЕРЯ

Касир на місці, хоч тарілочок під хліб під руками немає. І черги немає. Лише пиво. «Свіже» — 15 днів як з виробництва. А до пива що? — запитаєте. Будь ласка, котлети і борщ. Все.

— А буває таке, що й цього не залишається, — говорить робітник фабрики гудзиків комсомолка Раїса Мінняло. — Я в цю їдальню з самого відкриття ходжу. І так весь час.

Ти, мабуть, читачу, питаєш, де я так снідав, обідав і вечеряв. Будь ласка, адреса: олександрійська їдальня № 18 міськзмішторгу, де комсорт Ольга Титаренко.

Ю. СТАСЮК.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

2 стор. № 27 (727).

Сільськогосподарське професійно-технічне училище в місті Гайвороні готує механізаторів. Багато уваги тут надається практичним заняттям.

На фото: заняття в тракторній лабораторії.

Фото В. Земнорія.

Весна... Гарна, уквітча- на барвистими квітами і стрічками, в українсько- му національному вбранні, із сонячною посмішкою на вустах. Справжнісінька. Вона примчала минулої неділі на баских конях в заціловане сонцем місто. А люди, тисячі людей вийшли їй назустріч.

— Здрастуй, весно! Ходи до нас! Ми по- частуємо тебе радістю й піснями, танцями і жар- тами, смачними українськими варениками в

ПРОЩАЙ, ЗИМО!

Сметані, запашними па- лямицями. Ході!

І вже її стрічають, на- мов з картини Васнецо- ва, три російських бога- тирі. Їх ролі виконують працівники пожежної охоро- ни Василь Підприго- ра, вчитель середньої школи № 3 Валентин Мельник та культурпраці- ник Альберт Голубов- ський. Справжні красені! Слідом брязкають

зброєю козаки-запорож- ці. Дзвінко сперечається Карась з Одаркою, а бу- валий солдат Василь Тьоркін, жартуючи, частує їх смачною кашею.

— Гарячі млинці! — доноситься з іншого бо- ку площі.

Спалахує багаття. На- вколо нього вправно ви- танцюють парубки та дівчата. А співають як! Заслухаєшся.

Кращим колективом художньої самодіяльнос- ті, іздовим — перемож- цям конкурсу трійок, тут же вручаються подарун- ки та призи.

До вечора не змовка- ли пісні, музика, гарцю- вали козаки на баских трійках, вибавили «Гопа- ка» танцюристи.

Таки гарно провели маловишкі зиму! На всі п'ять!

Ф. РЯБЕЦЬ,
В. ДАНУЦА.

Фото І. ТЯВКІНА.

м. Мала Виска.

НАЙКМІТ- ЛИВІШІ

Зосереджені обличчя юна- ків і дівчат схилилися над цартами. Виконати завдан- ня найшвидше, найкраще, найкмітливіше — на це спрямовані думки учасників обласної математичної олім- піади, що її проводить об- ласний Інститут удоскона- лення кваліфікації вчителів.

Тут мало бути кмітливим, мало знати шкільну програ- му. Адже математика стала рідною сестрою таких наук, як теорія інформації, теорія алгоритмів і автоматів, те- орія дослідження операцій, а останнім часом подружи- ла навіть з біологією і ме- дициною.

Шкільною програмою не передбачено вивчення влас- тивостей чисел ряду Фібо- наччі або теорії чисел, і пе- реможець може стати лише той, хто дійсно захоплює- ться математикою, хто по- знайомився з цими теорія- ми в математичному журтку чи в науковій літературі.

З лабіринту цифр і мате- матичних знаків першими вийшли Анатолій Пашута з Капітанівської середньої школи, Юрій Сильченко із Знам'янської школи № 3, Володимир Гордійчук з Гай- воронської середньої школи № 5, Олександр Полонський з Криворізької школи № 4 та кировоградці Володимир Романов з середньої школи № 24, Григорій Генкін з школи № 34, Анатолій Шварц з школи № 11, учень тринадцятої школи Сергій Шоргіка.

І. СТЕЦЕНКО,
завідуючий кабінетом математики і фізики обласного інституту удосконалення квалі- фікації вчителів.

В. ПРОЦЕНКО.

Її звати МАРІЄЮ

(Продовження. Поч. в №№ 25, 26).

Приставлений до Марії міліціонер мав відпра- вити її до Знам'янки чи, може, й десь далі. Весь день вони пробули на станції Цибульове. Конвоір ніяк не міг прилаштувати на який-небудь поїзд арештовану. Ешелони проносилися, не зупиняю- чись. Міліціонер ненароком потрапив під швид- кий поїзд.

Ще більше убита горем, повернулася Марія в Єлисаветградівку. Зайшла до начальника міліції Ткаченка і розповіла, що сталося.

Той підвівся, відірвавши стомлені очі від кіпи пухлих папок. Комусь дзвонив по телефону, потім сказав коротко:

— Іди додому. Іди...

А через два дні в село вступили німці.

...За якусь мить все це, як у калейдоскопі, про- неслось в думці Марії, коли вона сиділа перед секретарем підпільного райкому партії. Значить, не всі про неї думають погано.

— Я вірю тобі, Маріє! — тихо і твердо сказав Босевець.

Якийсь гарячий клубок підкотився до горла. Не знала, що й відповісти.

— Навідаюсь через п'ять днів, у цю ж пору, — кинув, виходячи з хати, Петро Іванович. І розта- нув у п'ятому.

— 4. МОТОРНА СПЕКУЛЯНКА

На Знам'янському ринку базарний гамір. Але не такий, як був до війни. Немає веселого збуд- ження юрби, не видно колгоспних ларків, де чер- вонощокі молодіці продавали мед, м'ясо, капуста, яблука, помідори. Шукаючи чого-небудь їсти- ного, ходять між рядами невдоволені залізнич- ники. Шмигають у драному одязі замурзані хлоп- чики. Пихато пройдуть есесівці. Перед ними всі запобігливо розступаються, полегшено зітхають, коли ті поминуть. То в одному, то в іншому кутку чути:

— Мило! Кому мила!

— Продаю запальнички! Запальнички-і!

— Гадаю на картах. Хто хоче знати майбутнє, до мене!

— Черевики латаю, черевики! Підбиваю каблук- ки, вставляю передки!

Серед негустого натовпу неважко помітити де- белу молоду жінку, запуту клітчастою хусткою. Якщо слідкувати за нею уважно, то можна здри- гнутися, що вона торгується здебільшого біля будо- крамничок, просить перекупок поступитися в ціні за чоботи чи ватяні штани. З великої плетеної корзини, що вона її носить, виглядають ялові халави. А зверху лежить майже нова фуфайка.

Ось вона вже направляєється до воріт, де стоїть поліцей з тесаком і гвинтівкою та німець з авто- матом. На вродливому обличчі жінки посмішка, адресована поліцаєві.

— А, знайома, — хрипким басом тягне той. — То як, усе купила?

— Придбала дещо.

— Ну, а нам щось є? — поліцей облизує губи і, повернувшись до німця, пояснює: — Це своя, спекулянтка з Єградівки.

Тим часом спекулянтка рється в кошику і ді- стає звідти пляшку.

— О, гут! Гут шнапс, гут фрау! — бельмоче німець.

До них підходить ще один поліцей.

— А ось і закуска.

Вони вже не звертають увагу на перекупку, і вона спокійно йде вулицею. Звідки знати запро- данцям, що в їх руках щойно була розвідниця і зв'язівець підпільників області Марія Мошнягун! Заглянь хто-небудь з них на дно кошика, він би виявив під пляшкою самогонки листівки, які за- кликали населення до боротьби проти окупантів і зрадників, які розвіювали брехню фашистів про взяття Москви. І, звичайно, вони б не відпустили Марії. Хіба ж їм не хочеться вислужитися перед гітлерівцями, одержати обіцяні за спійманого партизана 10 тисяч ґршми і 25 гектарів землі. Во- ни б уже постаралися випитати у дівчини, де зна- ходиться конспіративна квартира секретаря під- пільного обкому партії Скирди, за якого можна було одержати нечувану винагороду у нових властей. Отоді були б...

Посміхається Марія поліцаєві, грає роль мотор- ної спекулянтки. А в дівочому серці кипить-кле- коче негасима ненависть до ворога, презирство до зрадників, які їли наш, радянський хліб, жи- ли поруч, під нашим сонцем, а зараз... Як їй хо- четься плюнути в морди мерзенні, вцепитися в горлянку і задушити руками. А там, що буде.

Але вона цього не зробить. Марія пам'ятає слова секретаря райкому:

— Ворог сильний, його голими руками не візь- меш, не здолаєш. Весь народ треба підняти, щоб земля горіла під ногами фашистів... Поче- кай, прийде час — і ти ходитимеш на бойові опе- рації.

— Ох, чи дідуся... Загну я.

— Не про смерть треба думати, а про бороть- бу. Життя віддати — штука не складна.

Так треба було. І так вона робила. В Кіровограді, Дніпропетровську, Смілій, Зна- м'янці, Олександрівці, Чигирині, Кам'янці Марія роздобувала сдяг і взуванку для народних месників Нерубайського, Чорного і Чутянсько- го лісів. Поверталася додому і поночі ма- (Продовження на 4-й стор.)

Знову про красу та вірність

На перший погляд, банальний лист юнака з м. Бобринця про зра- ду дівчини («Молодий комунар» за 8 лютого) викликав серед чита- чів великий інтерес. До редакції не перестають надходити відгуки молоді. Листи — різноманітні. В одних видно ставлення до випад- ку, що стався, в інших — поради. А ще — розповіді про власні три- воги, сумніви, прохання допомогти розібратися в своєму почутті.

Окремі автори настійно просять редакцію познайомити читачів з їх думками.

Повністю опублікувати навіть окремі листи немає змоги. Подаємо уривки.

Не знаю, чи надрукуєте ви цей лист: до вас їх приходять безліч, то- му всіх надрукувати неможливо. Але мені хочеться звернутися через га- зету до автора листа. Колю, вірте, що до вас прийде велике, чисте ко- хання, і ви будете щасливим. А та дівчина, яка зрадила вас, не варта навіть того, щоб про неї думати. Краса лиця без краси душі — нічого не варта.

Мені дев'ятнадцять років, у мене ще немає коханого, але я вірю в чис- те кохання, вірю, що обов'язково зустріню людину, яка буде вірним другом на все життя. Я прочитала багато книг про життя К. Маркса, Женні Маркс, В. І. Леніна, Ф. Е. Дзер- жинського і багатьох інших великих людей. В них було справжнє кохан- ня, яке допомагало їм жити і боро- тись.

Як хороше написала про нього Ванда Гуріна: «Зустрінете — візьміть ласкаво в долоні й запам'ятайте: во- но (кохання) залишиться з вами на- завжди лише тоді, коли долоні ці бу- дуть чисті й теплі».

Наташа БОГДАНОВА.

с. Сонцеве,
Устнівський район.

Ми частково поділяємо, Микола, твої погляди. З одного боку ми бачи- мо таку картину. Тобі 22 роки. Ти хо- чеш, тебе кохають. Вона поруч, ти відчуваєш її подих, її очі, такі рідні і

милі. Ти зустрічаєшся з нею. Тобі ве- село з нею, цікаво, приємно. Але її погляд зупиняється не на тобі, а... на твоєму товаришеві.

Що ми можемо сказати за твою подругу? Нам просто хочеться пожа- літи цю дівчину тому, що вона не здатна на глибоке почуття.

Але з іншого боку, Микола, ти не правий. Не може ж твоя дівчина по- сміхатися лише тобі одному. Ми ду- маємо, що тобі приємно було б, коли вона в певній мірі усміхалась і до ін- ших, і у відповідь на ці усмішки дру- зі казали б: «Ось подивись, яка в Миколи гарна і привітна дівчина».

А якщо вона буде до одного тебе привітна, а до всіх інших груба?

Адже це й тобі самому, ми думає- мо, неприємно бачити й чути.

А чи не дуже суворо ти оціню- вав поведінку своєї подруги?

Зоя АЛЕКСЕЄВА (19 років),
Валентина ШИЛО (18 років).

м. Кіровоград.

Дорога редакціє!
Я знаю, що ти не надрукуєш мого листа, бо я пишу те, що сам думаю, а не те, що потрібно писати за стан- дартом у таких випадках.

Я пишу з приводу листа Миколи Б. з Бобринця.
Микола, тобі вже 22 роки, а пово- диш себе, як дитина. Я цілком пев- ний, що діачина пішла від тебе лише

по твоїй вині. Мені 25 років, я вже, як кажуть, з'їв більше тебе солі і в цих справах розбираюся краще. У своєму листі ти вживаєш такий ви- раз: «людина, яку ти любиш...». А чи знаєш ти, що таке любов? Любов, без словесної мішури? Любов — це по- няття застаріле, не модне і не сумі- не з віком атому. Ми — діти атомно- го віку, ми повинні бути вільними від ілюзій і пустих уявлень... Існує лише природний потяг один до одного... Нащо вживати такі слова, як «краса» і «вірність». Тут зрозуміло, що краса це насамперед. Ти пишеш, що вона тебе любила майже рік. А ти впев- нений у цьому? Я знаю, що у мене є багато однодумців, вони не вислов- люються тому, що знають, що редак- ція ніколи не надрукує їх листів.

К. В. РІОН,
робітник.

ВІД РЕДАКЦІЇ:

Цей лист — єдиний за своїм зміс- том. Автор не вірить, що його можуть надрукувати. Говорить, що так, як він, мислить багато. Констатуємо: ре- дакція одержала близько 100 листів. І тільки в листі т. Ріона — слова зневіри.

Довго я думала над цим питанням і ніяк не можу вияснити його сама. Прошу вас допомогти мені. Влітку 1966 року я познайомилась з хлоп- цем, який служить в рядах Радянської Армії. Мої подруги говорять, що з солдатом дружити і вірити йому не можна. Але я думаю, що солдат теж має свою вірність. Дорога редакціє, прошу дати відповідь: можна дружи- ти з солдатом і вірити йому, як хоро- шому другу?

Люба Б.

с. Олексіївка,
Бобринський район.

Її звати Марією

(Продовження).

нівцями добиралась в Михайлівку до хати Василя Шута. Там було сховано радіоприймач, і Марія з трепетом у серці ловила кожне слово з Москви. Столиця не допустила до себе ворога, нездоланим залишався Ленінград. Вона записувала найголовніше.

Радянські літаки ночами над Єлисаветградівкою та іншими селами скидали листівки та газети з відозвою до українського народу, в яких були заклики до партизанської війни і саботажу. Голова районної управи Гончаренко та підвладні йому особи з ніг збилися, збираючи листівки та газети. Вони видавали накази і розпорядження, щоб ці матеріали негайно доставлялися в поліцію, погрожували за їх розповсюдження смертною карою.

Партизани піднесли фашистам «першотравневий подарунок». Було обстріляно ряд військових ешелонів. Начальник служби безпеки залізничного району міста Знамянки Кайзер, безсилий знайти партизанів, 2 травня 1942 року був змушений видати оголошення. В ньому говорилось:

«На цих днях на залізничній лінії поблизу Цибульового було проведено анти саботажу з боку комуністичних злочинців, при цьому були обстріляні залізничні поїзди.

Встановлено, що злочинці знаходяться в селах Цибульовому та Єлисаветградівці і там переховуються. Населення закликається всіма мірами виявляти злочинців».

Подібними оголошеннями і наказами були обклеєні паркані і стовпи в Єлисаветградівці. Марія знала їх майже напам'ять. Повертаючись після прослуховування передач з Москви, вона на цих же стовпах наклеювала листівки, доставлені з Великої землі, і щойно написані повідомлення Радінформбюро.

Доставляла листівки в Родниківку, Буквар, Григорівку, Біляївку. Хай знають люди правду, хай шкодять ворогу, чим можуть — скоро прийдуть наші.

Коли глуха ніч окутає землю, Марія разом з Дмитром Боевцем проберуться аж ген за село на кукурудзище, де пасуться коні. Знайомий пастух допоможе їм загнудати двох вороних і, бажаючи щасливої дороги, тихо попросить.

— Та не баріться ж. До світанку вертайтеся...

Вершники вирушають у путь. Дрібною рисою несуться коні по забур'ячених полях. Притишають їх ходу вершники, прислухаються до ночі і знову чути тільки приглушений тупіт та пофиркування. Десь аж на околицях Дмитрівки вони залишають коней і, ніби привида, пробиратимуться садками, городами, попід парканами до хати підпільника Зубаха.

Нічні відвідини... На них з нетерпінням чекали Прохор Стьожка в Тогилах, Василь Пономаренко в Казарні, Семен Долженко у Підлісному, Петро Загребельний у Родниківці. Марія привозила їм вказівки і рекомендації підпільного райкому, а назад доставляла дані про розташування військових частин, їх озброєння.

Якось від знайомого поліцейа Марія дізналася, що за озброєні люди висаджувалися з вагонів у Знамянці.

— Підмога нам прибула з Миколаєва і Вознесенська. Завтра ми очистимо Чорний ліс від більшовиків. Більше про партизанів не почувш.

Та загони СД і поліції нікого не знайшли. Завчасно попереджені Марією партизани, на чолі з секретарем підпільного обкому партії М. М. Скірдою, залишили ліс і відійшли в безпечне місце. Фашисти скаженіли.

Окупанти готували розгром партизанського загону Нерубайського лісу. Після затримки і обстрілу ворожого ешелону месники відійшли до бази, не знаючи, що їм готується пастка.

(Далі буде).

Корінники партизанського руху на Кіровоградщині: І. Д. ДІБРОВА, О. Г. КАПІТАНОВ, М. М. СКІРДА, К. І. САБАНСЬКИЙ, С. І. ДОЛЖЕНКО.

НАПЕРЕДОНІ першої російської революції, в сумні роки, коли міцні пазури капіталу на шматки розривали змучене тіло хліборобської Росії, з глибини поневоленого і ошукуваного народу залунав голос одного з тих бідних, закатованих важкою працею і злиднями селян, голос самобутній і правдивий, сповнений гніву, сарказму, жалю.

Архип Тесленко любив людей і, здається, був народжений для того, щоб славити красу. Та її затьмарили страждання братів, і письменник не міг не стати на захист зневажених прав рідного народу. В ряді своїх творів він зумів піднести до послідовної критики самодержавства, до засудження церкви, лицемірного буржуазного лібералізму та критики панського суду.

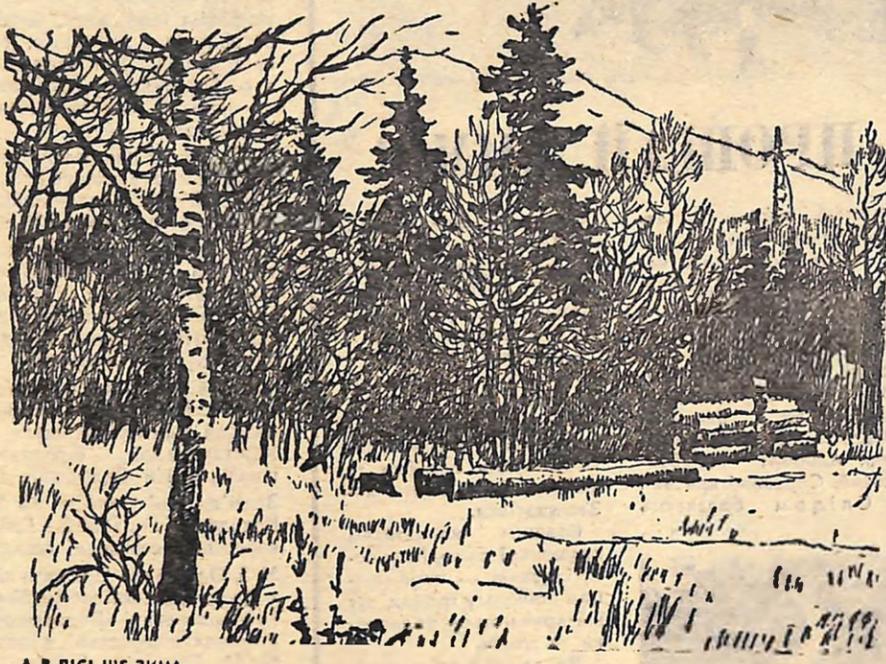
До 85-річчя від дня народження

А. Ю. ТЕСЛЕНКА

ДОСВІТНІЙ ВОГОНЬ

буржуазного лібералізму та критики панського суду.

І хоч А. Тесленко, залишаючись селянським демократом, не піднявся до марксистського розуміння історії, все ж гнівне слово проти царизму, палкід любов до рідного краю і його людей завоювали письменникові право на щире вдячність і теплу приязнь радянського народу.

А в лісі ще зима...

Мал. М. ПОТОКІНА.

Фінал—9 травня

9 травня в Москві — фінал традиційного месоного легкоатлетичного кросу на приз газети «Правда», присвяченого 50-річчю Радянської влади. В ньому візьмуть участь збірні команди союзних республік, Москві і Ленінграду, автономних республік, 54 міста Радянського Союзу і 15-ти сильних добровільних спортивних товариств.

Право брати участь у фіналі кросу в числі інших міст надане й Кіровограду. За умовами змагань, має бути виставлена команда з восьми осіб: чоловік і жінка без обмеження віку, чоловік і жінка 19 — 20 років, по двох юнаків і дівчат 17 — 18 років.

У програмі фіналу — біг на 1000 метрів для дівчат і 3000 метрів — для юнаків, 1000 метрів — для жінок 19 — 20 років і 3000 метрів — для чоловіків цього ж віку, 2000 метрів — для жінок і 3000 метрів — для чоловіків.

На килимі—юні

Два дні в спортивному залі ДСТ «Авангард» проходила особисто-командна першість з класичної боротьби серед учнів міста Кременчука. В них взяло участь біля п'ятдесяти юних борців.

Перше місце і перехідний кубок міської Федерації боротьби

здобула команда середньої школи № 3. На другому місці — колектив школи-інтернату № 1, на третьому — юні борці школи № 5. І. ЗБРО.

М. КРЕМЕС.

Пропали грамоти

Звичайно, М. Гоголь не мав на увазі керівників обласної ради

ДСТ «Колгоспник», коли писав свою «Пропавшу грамоту». Та якби йому довелося бути свідком історії, яка трапилася в Новоураїнці під час особисто-командної першої з класичної боротьби, він багато дечого покарпував би. А стався досить прикрі випадок: пропали грамоти, якими мали нагородити переможців змагань. Ніякі надприродні сили тут не діяли, та грамот не стало. І хоч головний суддя змагань т. Курчавний і пояснював, що їх привезли, що вони десь мають бути, від того злісовий настрій призерів не покращився.

В. ТУШЕВСЬКИЙ, БОЛІШНИК.

М. Новоукраїнка.

В ЦЬОМУ МІСЯЦІ на екрані кінотеатрів Кіровоградщини вийде новий художній фільм «Я її добре знав» спільного італо-франко-німецького виробництва.

В головній ролі зіграла італійська кіноактриса Стефанія Сандреллі, яку глядачі добре пам'ятають по кінофільму «Розлучення по-італійськи». Вона грає роль дівчини, яких в Італії багато.

Всі їх знають. Вірніше, вважають, що знають. Мало хто по-справжньому замислюється над тим, які почуття, мрії, прагнення у цих дівчат, у чому вони вбачають зміст свого життя.

Андріана, молода гарна дівчина, приїхала в Рим з села, де в злиднях животі її сім'я. Вона мріє стати кіноактрисою. Адже це означає багатство і незалежність. Але що може зробити Андріана в тому світі, де вона живе? Дівчина не хоче торгувати своєю красою, в ній збереглася простодушність і своєрідна мораль. Вона легко закохується, але не пов'язує ці зустрічі з бізнесом. Її обдурюють, кидають, але довірливість від цього не зменшується, і надія знайти справжнє кохання не проходить.

Спочатку Андріана працює в перукарні, потім білетершею в кіно, намагається купити місце для своєї фотографії на обкладинці якогось журналу, знімається на кіностудії в комбінованих кадрах. Вона обзавелась пристойною квартирою в новому будинку, гарними платтями, колекцією пластинок. Тепер вона має змогу інколи брати машину напрокат і їздити на урочисті вечори з участю знаменитих артистів, де сподівається бути поміченою. Хоч Андріана й досягла певного добробуту і в неї навіть роман з відомим письменником, середовище ділків і аферистів її не приймає, і навіть письменник-психолог вважає її інертною і байдужою до всьо-

го, не бачачи в ній істоту вразливу, людину, яка прагне знайти своє місце в житті.

Нею користуються для розваг, а потім безжалісно залишають. У галасливому, багатолюдному місті Андріана одинока, як в пустелі. Нікому до неї немає діла. Інтриги, афери, розбещеність великого капіталістичного міста її незрозумілі, чужі.

Змучена дівчина, не знаходячи виходу, кидається вниз із балкона.

Скоро вийде на екрани

ОДИНОКА СЕРЕД ЛЮДЕЙ

Наша молодь повинна знати, що існує світ кольорових реклам, брехливий, буденний світ. Одурений його фальшивим лоском молоді в ньому немає місця. Хто не зумів зломити себе і пристосуватися, — повинен загинути. Неминуча сутячка довірливої юності в безжалісним світом наживи і насильства — лейтмотив картини.

Фільм підкреслює самотність людини в буржуазному світі, де особа і суспільство протистоять одне одному і де поразка індивідуальності типу Андріани заздалегідь передбачена. Пропагандистам, комсомольським ватажкам треба широко роз'яснювати зміст цієї кінострічки, щоб наша молодь побачила в ній те, що заклали автори кінотвору — осуд шаленого, огидного світу, де все продається, де особу людини топче «жовтий диявол».

О. ТКАЧЕНКО, заступник начальника обласного управління кінофікації.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.